

Родина Владислава Романовича Войтовича мешкала в гарному двоповерховому будинку неподалік набережної Дніпра на вулиці Київській, й чорний металевий паркан, викуваний застиглими, неживими квітами дивакуватого візерунка, огороджував від світу білосніжний дім, стіни якого потопалися в буявім різноманітті дерев.

Войтович походив з родини заможних заводчиків, мав при місті завод з виробництва ткацького обладнання, дві ткацькі фабрики та декілька крамниць, у яких можна було придбати як найкращу тканину в місті, так і вже пошитий одяг. Сам Владислав Романович був чоловіком досить вродливим, дужим та широким у плечах. Володар вгодованого, наче лискучого жирами, але привабливого лица, що мало дещо видовжену форму, чутливі й трохи запишні для чоловіка вуста, котрі частково ховалися в рудах вусах, прямий і наче виточений ніс та пронизливі сірі очі — Войтович завжди подобався жіноцтву, проте за молодості своєї до зв'язання себе шлюбом не поспішався. Він багато мандрував і мав солідну кількість коханок. Та край вільному його існуванню поклала одна вродлива жінка. Дружині поліц-

мейстера Бурка Тетяні Іванівні життям було даровано можливість стати жоною того, хто так завзято уникав тенет шлюбу... Жоною Войтовича, котрий кидав закоханих у нього жінок так само легко й без жалю, як і витрачав він гроші батька та спадок матері, що була спадкоємицею заможних поміщиків, — пані Варвари Зосимівни Вознесенської-Войтович. І саме зі спадку матері переважно й складалася заможність пана Войтовича. Й та заможність вкупі з безперечною чоловічою привабливістю таки досить сильно мановила до нього жінок. Жінок різних і досить не схожих між собою... Одні коханки захоплювалися Войтовичем не тривалий час, пристрасть у них, як і в нього, спалахувалася яскраво та потужно, засвічувалася, наче та блискавиця під час лютої негоди, але так само швидко й вгасалася, не полишаючи опісля навіть і сліду. Хіба що могла впалити котре серце, що потім ще довго пам'ятало пронизливий та пильний погляд сірих очей Войтовича. Інші пані та панночки мали велику необачність впустити до серця свого нікому не потрібне почуття до пана Владислава. Почуття, яке було найбільш не потрібним саме йому — чоловікові, котрий лишень насолоджувався життям, котрий крокував переможно і завжди проказував, що ненавидить саму лиш думку об тім, що може настатися той день, коли він пов'яже себе шлюбом, закує тими ненависними кайданами, що про них навіть чути не бажає.

Не один лиш раз, а постійно можна було почути з його вуст:

— Панове, я ніколи в житті своїм не одружуся.

Його друзі лиш багатозначно посміхалися.

— То ти зараз так говориш, Владиду. А коли ж трапить-ся на твоєму шляху певна панночка, то вмить зчарує тебе

настільки, що ти закохаєшся й озирнутися не встигнеш, тоді іншого парастаса нам заспіваєш.

Войтович хрестився ревно:

— Захисти й борони мене Боже від подібної напасті!

Проте життя все розпорядкувало на свій лад і на життєвому шляху пана Владислава таки зустрілася та, котра змогла доскочити того, що звела його прогулятися до вітваря. Й то була не панночка, як пророкували його друзі, геть ні.

Тетяна Іванівна Тимофієва-Бурко походила з родини далеких від заможності міщан. Донька дрібного службовця, вона чарівним, геть ще юним дівчам була віддана суворим батьком за похмурого, важкого й складного характеру поліцмейстера Данила Бурка, котрий мав за душею досить непоганий статок, прибуткову службу й власний будинок з прислугою на вулиці Херсонській. Та, потрапивши зі злиднів до більш-менш гідного життя, юна Тетянка не заробилася щасливою жінкою. Бундюкуватий, череватий та грубий, Данило Бурко був геть не тим мужчиною, котрий був здатен зробити щасливою свіжу, в пахощах наївності квітку, молодшу від нього більш ніж на двадцять років, котрою була його молода дружина. В першу ж ніч вона отримала болісного й образливого поличника за свій страх перед тим, що мало статися, за ті сльози, що заструїлися молодим дівочим лицем, коли Бурко роздягнувся й дівчина з жахом побачила у світлі лампи його велике волохате тіло — жирне, огидливе й... небажане. Але ж бажання молодої дружини ніхто не питався, й після поличника те тіло для неї бридке задушливою важкістю вдавило її в м'яку перину ліжка, спричиняючи біль...

За рік у родині народився син Петрусь.

Посеред сусідів та знайомих Бурків довго блукалися перемовини об тім, що молода пані Бурко є вкрай нещасливою в шлюбі й навіть народження сина не додало особливої радості до її таких гарних темно-синіх очей, які — коли було поглянути здалеку — за кольором видавалися темними, майже чорними на її блідому й сумному личку. Пані Тетяну зрідка бачили всміхненою. Й нехай гарно й досить заможньо одягнена, вона все ж з'являлася на вулицях міста примарною тінню — й капелюшок та парасолька, що були мов покликані ховати від стороннього погляду сум на молодому обличчі, геть не були спроможними впоратися з тим. Квітуха й неймовірно гарна раніш, пані Бурко прив'ядала невблаганно за роки свого подружнього життя з поліцейстером, і, хоча продовжувала полишатися напрочуд вродливою, все ж якась частина її вроди зниклася й пригаслася. Через рік після народження Петруся вона народила ще одного сина, щоправда, вже мертвого, й тільки через два роки заробилася важкою знову, обродившись цього разу донькою Єлизаветою. Але, на жаль, і цій дитині Бурків не судилося було жити на світі й дівчинка померла у віці двох роців від запалення легенів.

Сину Тетяни Петрику виповнилося майже десять років, коли доля пані Бурко перетнулася з долею Владислава Войтовича.

То трапилося на прийманні в голови міста.

У переддень того приймання між подружжям Бурків виниклася сварка... Данило Семенович помітив увагу до своєї дружини з боку одного зі своїх співслуживців і почав звинувачувати у тім чомусь саме Тетяну, хоча жінка ніколи не звертала уваги на інших чоловіків, а тим більш ніколи їх не зваблювала. Не кохаючи свого чоловіка, вона все ж була

полишена публічного кокетування й ніколи не допускала нехай і легкого, але все ж таки флірту з мужчинами, хоча й мала безліч нагод прикрасити негарну, з рідким напівсвивим волоссячком голову Бурка ріжками невірності. Вродлива, усе ж таки надзвичайно вродлива, незважаючи на вічний сум у очах через нещасливе заміжжя, вона викликала цікавість та захоплення. Погляди чоловічі, мов причаровані, завжди линулися до стрункої її постаті, де б вона не з'явилася — на вулиці, просто прогулюючись неквапливим кроком, чи ж на світському прийманні, де оберталося досить шановане панство міста Кременчука. Траплялося, що до неї залицялися, й залицялися досить нахабливо, й Бурко щось помічав своїми водянисто-блакитними очима, а щось прогавлював — та завжди саме Тетяна полишалася провинною у тім, що на неї так відверто зверталася чоловіча увага.

До нудоти наслухавшись звинувачень від чоловіка, вона в той вечір відмовилася йти з ним на приймання до голови.

Бурко недобре зіщулився.

— Ти підеш туди, навіть коли я для цього буду змушений потягнути тебе за коси! Ти мене зрозуміла?

Але Тетяна затято продовжувала відмовлятися.

— Я не піду туди!

— Підеш!

— Ні!

Другого дня він силоміць змусив її одягнути святкову сукню з оксамиту брунатного кольору й повіз із собою на приймання.

Доленосне, як з'ясувалося, приймання.

Саме там вона зустріла Владислава Войтовича.

Неможливо було сказати напевне, що красень Войтович, котрому на день тої зустрічі виповнилося тридцять

чотири роки, відразу ж і до напівпритомності вразив пані Бурко, але... Коли їх познайомив голова — й як виявилось згодом, саме за наполяганням пана Владислава, Тетяна тільки ввічливо посміхнулася у відповідь на привітання привабливого пана, та все ж серця її, що так довго перебувало скутим крижаними брилами байдужості до всього чоловічого роду-племені, торкнулося щось незнайоме... й тонка біла ручка, що була простягнута Войтовичу для поцілунку, лише слабко, ледь помітно здригнулася, коли уста його торкнулися ніжних пальчиків цілунком... Того не помітив ніхто, геть ніхто, окрім самого Войтовича, котрий уважно й навіть пронизливо на неї поглянув, але нічого не сказав.

Він запросив її на танок, але вона відмовилася.

Його чутливих вуст торкнулася повільна усмішка.

— Я не прийму від вас відмови.

Тетяна дещо спохмурніла.

— Вибачте, але...

Не договорила... тільки скрикнула вдивовано та вражено, коли його сильні й гарячі руки охопили її владно та наполегливо й потягнули в коло танцюючих... Несподівано закружлялася голова, і вона ледь вбачала перед собою його вродливе й упевнене лице, і весь світ наче крутився довкола неї від відчуття раптової слабкості. Ніколи руки чоловіка, що торкалися її тіла, не викликали такого хвилювання. Руки Данила, котрий похапцем і грубо зминав її ніжне струнке тіло, викликали лиш огиду й потайну ненависть, а руки інших чоловіків, котрі хоча й зрідка, та все ж доторкалися до неї, нічого, окрім байдужості, не добували своїми дотиками.

Але теплі руки Войтовича...

Тетяна сама не розуміла того, чому вони її так хвилюють.

Вона відчула, що боїться цього великого чоловіка...

...Й самої себе боїться.

Бурко, помітивши той танець їхній і недоречну увагу за-
можного заводчика до дружини, влаштував чергову сварку.
Він навіть почав ображати дружину, виказував у вічі, ким
вважає її, але Тетяна поводитися на продиво спокійно й на-
віть холоднокровно та повторювала чоловікові, що ніколи
більш і словом не перекинеться з тим багатієм, що так не-
сподівано постався перед нею на прийманні голови. Й вона
правду проказувала, бо дійсно вирішила для себе уникати
пана Войтовича надалі, тому що... тому що боялася. Несподі-
вано й гостро перестрашилася того хвилювання, яке ви-
кликав у ній незнайомий сіроокий пан, забоялася того по-
чуття незрозумілого й незнайомого, що не ввійшло, а лиш
постукалося до серця в ті хвилини, коли танцювала вона
з паном Войтовичем і його теплі руки доторкалися до неї...
Вона боялася... й сама не розуміла, чому відчуває цей страх.

Данило, схоже, щось помітивши в її очах, повірив і за-
спокоївся.

Чого неможливо було сказати про Владислава Войтовича.

Той пан раптом наче збожеволів.

І все місто зашепотілося про його впадання за заміжною
панею Тетяною Іванівною Бурко. Він уперто шукав зустрічей
із нею; він нахабнів і надсилав на адресу Бурків розкішні
троянди, до котрих додавалися карточки, підписані дрібним
чоловічим прописом, у яких вродою Тетяни Іванівни захоп-
лювалися, а її саму обожнювали, й все тому подібне. Бурко
прочитував ті недоречні послання, червонів лицем і влашто-
вував дружині такі істеричні сварки, що та мов гріха най-
страшнішого й найлютішого уникала того Войтовича, котро-
го її холодність не охолоджувала, а радше, діяла навпаки.

Закінчилося все то досить несподівано... Тетяна Іванівна таки покинула Бурка, погодившись заробитися дружиною Войтовича. Допитливі й цікавущі язики потім ще довго не могли вгамуватися, обговорюючи й обсмукуючи ту новину неймовірну — заповзятий самітник Войтович таки наважився на шлюб і дружиною собі бере не котрусь там яскраву світську красуню, яких у нього вистачало як у самому місті, так і за його межами, а звичайну й скромну дружину поліцмейстера Бурка, котра хоча й мала безперечну вроду, та все ж... І довго ще дивувалося поважне кременчуцьке товариство панське тому шлюбу упередженого самітника з жінкою, котра була йому геть нерівнею й витримала розлучення з таким грубим мужицьким поліцмейстером Бурком. У когось цей шлюб викликав засудження, в інших — розуміння, але всі однаково сходилися на думці, що, заробившись дружиною такого чоловіка, як Войтович, Тетяна Іванівна більше отримала, ніж утратила, — Войтович в усім випереджав підстаркуватого Бурка, маючи вроду, молодий вік, положення та статки.

Спливаючи, час виказав, що зарано-таки заздрили Тетяні Іванівні в тім, що змогла вона побратися з Владиславом Войтовичем. Так, спочатку шлюб їхній був досить щасливим. Владислав Романович як повновладну господиню привів Тетяну до свого великого будинку, оточував дружину увагою та ласкою, виконуючи щонайменшу її примху, даруючи коштовності та хутра й одягаючи так, що жіночі погляди тільки ревно спалахували заздрощами, коли помічали на пані Войтович нову коштовність чи нове зодягання. Можливо було з упевненістю сказати, що в шлюбі з Войтовичем Тетяна засяялася, мов справжня коштовність.

Майже за два роки обродилася донькою.

Немовля нарекли Ларисою Владиславівною Войтович. Але Войтович інакше, як Лорою, доньку ніколи не кликав.

Дивно, але народження доньки, котре, як видавалося, мало би тільки зміцнити цей досить щасливий шлюб, навпаки ж, внесло перше охолодження між молодим подружжям Войтовичів. Такий бурхливий у почуттях своїх, Войтович почав прохолонятися до Тетяни ще в останніх місяцях її вагітності. Вагітність ця давалася Тетяні досить важко, й почувалася вона дуже погано, мала мінливий, дивно примхливий для неї самої ж настрій, який міг змінюватися по декілька разів на день. І Войтович, на початку того її стану ще такий уважний та турботливий, уже під кінець почав повільно, ледь так помітно, але все ж таки змінюватися. У його словах й очах усе частіше прослизало розчарування, котресь незрозуміле невдоволення, й він усе більш віддалявся від дружини й виїздив кудись вечорами, повертаючись назад уже в ті години, коли будинок потопався у глибокім сні.

Перед пологами Тетяна відчула в нім дух чужого парфуму. Парфуму іншої жінки.

Вона за звичкою своєю змовчала, геть нічого йому не проказала й потайки страждала від болю в серці, потайки переживала тортури ревнощів кохаючої жінки. Навіть не могла собі уявити того, що біль від зради чоловіка може бути настільки сильним... Розгубленою й нещасною почувалася від змін у чоловікові й, звикла до ніжного та турботливого Владика, ніяк не могла призвичаїтися до його нового ставлення до неї, ображалася й злувала на нього. Болісно страждала, коли йшов він геть — ішов туди, де його невидимим укритвом огорнуть пахощі чужого парфуму, туди,

де він іншій буде дарувати світло своєї усмішки та погляду, де інша відчує тепло його великих сильних рук і закуштує солоду його поцілунку. Подумки Тетяна лаяла його злісно та відчайно, кидала в лице його уявне різкі та образливі слова, відчуваючи гостре й незнайоме вдоволення від того, як він здригається від її слів так само, як міг би здригатися від поличника. Їй ледь не до самого ранку пролежувала без сну, потішуючи свої вражені жіночі гордощі подібними думками, а коли Владик вранці заходив до неї... Тоді вона мовчала, ображено й прохолодно, тільки дивилася на нього великими своїми й гарними синіми очима, відчувала дух чужої жінки, що надходив від його великого дужого тіла, й... мовчала. Надихавшись тих пахощів чужої жінки вперше, вона важко, у виснажливих стражданнях народжувала йому дитину. Їй та ніч, коли мала з'явитися на світ Лора, видалася її матері останньою ніччю в її житті. Біль, що патрав її тіло з виснажливою безжальністю, був настільки сильним та пронизуючим, що завжди стримана в усьому Тетяна не витримувала й крик її оглушливо лунався будинком, наполоханою, перестрашеною птахою мов носився кімнатами й дратував її чоловіка.

На світанку нарешті народилася Лора.

Донька Войтовича з туманливо-сірими оченятами й рудавим, як і в батька, волоссячком.

Войтович полюбив доньку з першої ж хвилини, коли на світанку нового дня, після важких народин дружини, він узяв на руки те крихітне, невинне створіння. Він полюбив доньку несподівано сильним для себе та тріпотливим почуттям, і уста його, склавшись у ніжну усмішку, прошепотіли пестливо:

— Моя найкоханіша...

Тетяна, втомлена болем і безсонням, почувши те слово, тільки очі прикрила втомлено, ховаючи сльози. Дівчинка з туманливо-сірими оченятами та рудагим волоссячком, тільки-но народившись, спромоглася відібрати в матері відразу дві речі — вроду й любов батька. Краса Тетяни після народження відразу пригаслася, почала в'янути та марніти, мов то була пишною квіткою, яку полишили без вологи та світла. Уся врода Тетяни, видавалося, перелилася з неї, мов з переповненої чаші, у її надзвичайно чарівну доньку, котра вродилася схожою на матір кожною рисою свого маленького личка, й навіть колір очей забрала собі материнський, хоча після року очі її зробилися кольором більш темними за материнські й набули темно-синього відтінку, а ось колір волосся вона впадала від батька й на все життя полишилася рудагою. А все ж інше — то Тетянине, взате від матері, але ще більш досконале й наділене ще більшою чарівністю.

А ще від народження Лора отримала палку любов батька.

Тетяна почувала незрозумілі й суперечливі почуття в ті хвилини, коли дивилася на чоловіка, котрий схилився над колискою з Лорочкою і його великі сильні руки доторкалися до доньки ніжно й неймовірно обережно, а потім він схилився ще нижче й цілував крихітні ноженята.

Й шепіт його потайним болем пронизував серце Тетяни.

— Моя найкоханіша...

Й уява Тетяни з насмішливою, пронизливою реалістичністю малювала уявини того, що й тій іншій, пахощами парфумів котрої він тепер пахнувся майже постійно, він також шепотів ніжно й голосом, що нагадував м'який оксамит:

— Моя найкоханіша...